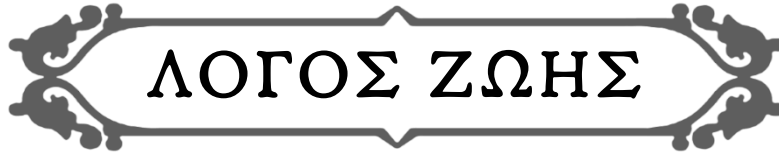

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος

Σχόλια στα Ευαγγελικά Αναγνώσματα των Κυριακών

3 Μαΐου 2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

“Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω”: λέει ο παραλυτικός της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής, *“ὥστε ὅταν ἔλθει ὁ ἄγγελος καὶ ταραῖζει τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς, νὰ με βάλει μέσα καὶ νὰ θεραπευτώ”*. Με αὐτὸν τρόπο ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς μας περικοπῆς, εκφράζει τὴν αγωνία του, που ἐπὶ τριάντα οκτὼ ἔτη υπομένει τὴν ἀσθένειά του καὶ καρτερεῖ νὰ ζήσει κι ἐκεῖνος τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας καὶ νὰ γευτεῖ τὴν ἐκτακτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ ευεργεσία. Καὶ ὁ Χριστὸς, με ἓνα Του λόγο, τὸν προσκαλεῖ νὰ σηκωθεί, καὶ νὰ πάρει στους ὤμους του τὸ κρεβάτι του πόνου καὶ νὰ περπατήσῃ μέχρι τὸ σπίτι του. Ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἔχει συμπεριλάβει τὴν περικοπὴ αὐτὴ στὸν κύκλο τῶν Ευαγγελίων τῆς Πασχαλίου περιόδου, συνδέοντας τρόπον τινὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ με τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ με τὴν δική μας προσωπικὴ Ἀνάσταση. **“Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω”** (αναφωνεῖ ὁ παράλυτος), δὲν ἔχω βοηθὸ στη θλίψη μου καὶ στη δοκιμασία μου, αγωνίζομαι γιὰ νὰ σωθῶ, ἀλλὰ μόνος μου δὲν τα καταφέρνω, χρειάζομαι βοήθεια, ἀλλὰ δὲν τὴν βρίσκω πουθενά, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον δίπλα μου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ὑπάρχει!

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἰησοῦ θεραπεία, ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀπάντηση στὴν αγωνιώδη κραυγὴ τοῦ παραλύτου, ὡς καὶ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, θὰ τολμούσαμε νὰ πούμε. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀποστομωτικὴ: *“ἄνθρωπο δὲν ἔχεις, ἀλλὰ ἔχεις ἐμένα, τὸν Θεάνθρωπο Λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἐχεις ἐμένα, που εἶμαι ἡ πηγὴ τῆς ἰάσεως καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως”*. Ἡ παρουσία καὶ ἡ παρέμβαση τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ ἀπάντηση γιὰ ὅλους ἐμᾶς, που συχνὰ αισθανόμαστε μόνοι, εγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀβοήθητοι. Μας καταλαμβάνει ἡ ἀπόγνωση καὶ ἡ ἀπελπισία, στὴν προσπάθειά μας νὰ σηκωθούμε ἀπὸ τὶς πτώσεις που μας ἐπιφυλάσσει ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, που ρέπει πρὸς τὴν φθορὰ καὶ

την αμαρτία. Νιώθουμε ότι οι δικές μας δυνάμεις δεν επαρκούν, έχουμε ανάγκη από ένα χέρι βοήθειας, από κάποιον να μας παρηγορήσει και να μας σηκώσει από το σημείο στο οποίο έχουμε καθηλωθεί. Και δυστυχώς, συχνά οι συνάνθρωποί μας, είτε δεν αντιλαμβάνονται αυτή μας την ανάγκη, είτε δεν είναι σε θέση να μας βοηθήσουν, είτε ακόμα δεν έχουν την “διάθεση” να ασχοληθούν με κάτι πέρα από τον εαυτό τους. Έχουμε όμως Άνθρωπο! Έχουμε Εκείνον .. τον νικητή της φθοράς και του θανάτου, έχουμε τον αρχηγό της Ζωής, έχουμε την ελπίδα και την πηγή της Αναστάσεως. Τον Υιό και Λόγο του Θεού, που εξαιτίας της άπειρης αγάπης και φιλανθρωπίας Του έγινε άνθρωπος, σταυρώθηκε και Αναστήθηκε για να προσφέρει σε όλους εμάς την προοπτική και της δικής μας προσωπικής Αναστάσεως.

Αρκεί να στηρίξουμε σε Αυτόν την ζωή μας και την ελπίδα μας, αρκεί να Τον αποδεχτούμε στη ζωή μας, αρκεί να καταφύγουμε σε Αυτόν, έστω σαν την τελευταία μας και μόνη μας ελπίδα. Κι Εκείνος, όπως έπραξε με τον παράλυτο, θα ανταποκριθεί στο κάλεσμα της καρδιάς μας και θα μας προσφέρει την πολυπόθητη λύτρωση, την σωτηρία από τα πάθη που μας ταλαιπωρούν, από τις συμφορές του βίου, από τις καθημερινές μας πτώσεις και κυρίως από την πνευματική μας αναπηρία. Οι άνθρωποι πάντα περιμένουμε ένα θαύμα που θα ανατρέψει την αρνητική πορεία της ζωής μας. Οι κοινωνίες, επίσης, περιμένουν ένα θαύμα, μια έξωθεν σωτηρία, μια “ανάσα” στις δυσκολίες της καθημερινότητας, μια λύτρωση από την κακία που μέρα με τη μέρα πληθύνεται ανάμεσά μας. Επιρρίπτουμε συχνά τις ευθύνες γύρω μας, και περιμένουμε από όλους τους άλλους να βοηθήσουν στην απαλλαγή από το συλλογικό κακό. Αισθανόμαστε την κοινωνία μας να βρίσκεται σε τέλμα, σε αδυναμία για ανάκαμψη, και μας κυριεύει η απελπισία ότι κανείς δεν μπορεί να μας βοηθήσει, κανείς δεν ενδιαφέρεται να μας σώσει. Αντί όμως να ψάχνουμε δίπλα μας, ας κοιτάξουμε μέσα μας, και στη συνέχεια ας στρέψουμε το βλέμμα μας ψηλά στον ουρανό .. σε Εκείνον τον Βασιλέα του σύμπαντος κόσμου.

Ας ερευνήσουμε τα προσωπικά μας αίτια της θλίψης, στο βαθμό που ο καθένας μέσα του ευθύνεται, ας ομολογήσουμε την προσωπική μας αδυναμία και ανεπάρκεια, και ας ζητήσουμε από τον Χριστό να έλθει βοηθός μας και να θεραπεύσει πρώτα τον έσω άνθρωπο. Ας Του ζητήσουμε να θεραπεύσει και να αναστήσει πρώτα την ψυχή μας, που είναι και το δυσκολότερο, κι έπειτα να μας απαλλάξει από την τυχόν σωματική μας ασθένεια. Και μόλις νιώσουμε λίγο πιο δυνατοί, ας τρέξουμε σε ενίσχυση των αδελφών μας των αδυνάτων, προσφέροντάς τους την πολυπόθητη συμπαράσταση, την ανθρώπινη παρουσία μας και την κατά το δυνατόν βοήθειά μας. Μόνο τότε θα πραγματοποιηθεί το θαύμα που όλοι περιμένουμε. Γιατί η Ανάσταση δεν είναι μόνο προϊόν της παρέμβασης και της ευεργεσίας του Θεού, αλλά και αποτέλεσμα της εκ μέρους μας αποδοχής Του, της

μυστικής πνευματικής διεργασίας που συντελείται μέσα μας με τη σύμπραξη της δικής μας πρόθεσης και της Χάριτος του Θεού.

Η Ανάσταση είναι το δώρο του Θεού στον άνθρωπο, που για να το ζήσουμε χρειάζεται μετάνοια, και κυρίως να αντικαταστήσουμε την απέλπιδα φράση “Κύριε, άνθρωπον οὐκ ἔχω” με το “Ναί, ἔρχομαι ταχύ. Ἀμήν, ναί, ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ” (Αποκ. 22, 20).

Χριστός Ανέστη, Αδελφοί!

10 Μαΐου 2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Το Ευαγγέλιο της Σαμαρείτιδος, που ακούσαμε σήμερα κατά τη Θεία Λειτουργία, είναι μεστό νοημάτων, τα οποία, πέρα από το καθαυτό γεγονός της συναντήσεως του Χριστού με αυτή τη γυναίκα, έχουν βαρύτητα και σημασία για τον καθένα μας. Κουρασμένος ο Χριστός από την οδοιπορία, στέκεται έξω από μια πόλη της Σαμάρειας, δίπλα στο πηγάδι του Ιακώβ, και στέλνει τους μαθητές Του να αγοράσουν τρόφιμα. Κάποια στιγμή έρχεται μία γυναίκα να πάρει νερό, και με αφορμή το αίτημα του Ιησού να Του προσφέρει να πει, ξεδιπλώνεται ένας καταπληκτικός διάλογος. Τρία δε σημεία είναι και τα κυριότερα. Το πρώτο, είναι η αντιπαραβολή του νερού του πηγαδιού με το “*ὕδωρ τὸ ζῶν*”.

Ο Χριστός ζητάει από την Σαμαρείτιδα να του προσφέρει νερό για να ξεδιψάσει, και στην απορία της πως ένας Ιουδαίος μιλά σε μια γυναίκα, και μάλιστα Σαμαρείτιδα, της αντιλέγει ότι εάν ήξερε με ποιόν μιλούσε, τότε η ίδια θα Του ζητούσε να της δώσει το ζωντανό ὕδωρ, αυτό που όταν κανείς το γευτεί δεν πρόκειται να διψάσει ξανά, μιας που γίνεται μέσα του πηγή που αναβλύζει. Και αυτή η πηγή δεν είναι άλλη από τον ίδιο το Χριστό, που φωτίζει και αγιάζει και αναζωογονεί κάθε άνθρωπο. Δεν είναι άλλη από τη χαρά της Αναστάσεως, που ανατρέπει το φθοροποιό έργο της αμαρτίας και αποκαθιστά τον κάθε άνθρωπο που δέχεται μέσα του τον Χριστό. Το δεύτερο σημείο, είναι ότι ο Θεός ζητάει από τον άνθρωπο την “*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*” προσκύνηση. Στην ερώτηση της γυναίκας εάν πρέπει να προσκυνείται ο Θεός στο Ναό του Σολομώντα, κατά την ιουδαϊκή παράδοση, ή στο παρακείμενο βουνό, σύμφωνα με την παράδοση των Σαμαρειτών, ο Χριστός τονίζει τον τρόπο της προσκύνησης που αρμόζει στον Θεό: εφόσον ο Θεός είναι πνεύμα, η λατρεία προς Αυτόν οφείλει να είναι: “*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*”. Αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία δεν είναι επομένως ο τόπος, ούτε οι εξωτερικοί τύποι, αλλά ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζουμε τον Θεό.

Η μία προϋπόθεση είναι “*ἐν πνεύματι*”, δηλαδή ότι στην προσευχή μας δεν αρκεί να συμμετέχει το σώμα, αλλά κυρίως το πνεύμα μας, η διάνοιά μας, όλος μας

ο ψυχικός κόσμος. Και επιπλέον, η προσευχή μας να βρίσκεται εντός του πνεύματος του Θεού, δηλαδή να είμαστε καθαροί κατά το δυνατόν, όταν προσευχόμαστε από κάθε πειρασμό και πονηρό λογισμό και να ζητάμε τα πνευματικά πράγματα, τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας. Το “*έν αληθεία*” πάλι, σημαίνει ότι για να λατρέψουμε σωστά τον Θεό οφείλουμε να γνωρίζουμε τις αλήθειες της πίστεώς μας και ότι η προσκύνησή μας δεν είναι ευπρόσδεκτη στον Θεό, όταν είναι προσχηματική, υποκριτική ή/και επίπλαστη, όταν δηλαδή δεν συμβαδίζει με τη ζωή μας και με τις πράξεις μας!

Για να μπορέσουμε επομένως να δεχτούμε τον Χριστό στη ζωή μας, ώστε να γίνει μέσα μας πηγή που θα αναβλύζει και θα ξεδιψά τη ζωή μας, οφείλουμε να αγωνιστούμε να καθαρίσουμε τους εαυτούς μας και να γίνουμε αληθινοί προσκυνητές Του, “*έν πνεύματι και αληθεία*”. Και το τρίτο σημαντικό σημείο της σημερινής περικοπής, είναι ότι για πρώτη φορά ο Χριστός **αποκαλύπτει** απερίφραστα την Θεότητά Του, και μάλιστα όχι σε κάποιον Ιουδαίο, αλλά στη Σαμαρείτιδα, σε μια αλλοεθνή. Και τούτο, επειδή ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης, δεν εξετάζει δηλαδή την καταγωγή ή το φύλλο ή την κοινωνική κατάσταση του ανθρώπου, αλλά αποκαλύπτεται σε εκείνους που είναι έτοιμοι να Τον δεχτούν στη ζωή τους, σε όσους είναι δεκτικοί της Χάριτός του. **Αποκαλύπτεται** όχι απαραίτητα στους “*καθαρούς*”, αλλά σε όσους, παρά την ενδεχόμενη και αναπόφευκτη αμαρτωλότητά τους, Τον επιζητούν με ταπείνωση, με πνεύμα συντετριμμένο, με καρδιά άδοξη που αναγνωρίζει την πνευματική της αδυναμία και για τον λόγο αυτό δεν στρέφεται κατά των συνανθρώπων. Γι’ αυτό και είπε: *«ότι οι άσημοι και οι αμαρτωλοί άνθρωποι είναι εκείνοι που εξαιτίας της ταπείνωσής τους θα εισέλθουν πρώτοι στον Παράδεισο και θα κληθούν Μεγάλοι»*. Η εποχή μας, όπως κάθε εποχή, ζητά (και θα ζητά πάντα) να ξεδιψάσει και να ξεκουραστεί πνευματικά.

Για την επιδίωξη του σκοπού αυτού επινοούνται και επιστρατεύονται κάθε είδους ευκαιρίες αναψυχής, οι οποίες όμως είτε εστιάζονται στο σωματικό και υλικό μέρος του ανθρώπου, είτε δεν προσφέρουν πνευματική αναψυχή, αλλά μάλλον πνευματική αποδόμηση. Ευρισκόμενοι μέσα στη χαρμόσυνη περίοδο της Αναστάσεως, ας μη λησμονούμε ότι η αληθινή χαρά, η μόνη που μπορεί να ξεδιψάσει την ύπαρξή μας, είναι ο ίδιος ο Χριστός. Και ότι για να Τον ελκύσουμε κοντά μας, οφείλουμε να Τον προσεγγίσουμε εν πνεύματι, εν αληθεία και εν ταπεινώσει.

Χριστός Ανέστη, Αδελφοί!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Συνάντησαν στο δρόμο, ο Ιησούς και οι μαθητές Του, έναν εκ γενετής τυφλό. Και η πρώτη απορία των μαθητών ήταν: “Κύριε, ποιός αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, για να γεννηθεί τυφλός;”. “Ούτε αυτός, ούτε οι γονείς του”, απαντά ο Χριστός, “αλλά για να φανερωθούν τα έργα του Θεού”. Και αφού με το σάλιο Του έφτιαξε πηλό, τονίζοντας ότι Αυτός, ο ίδιος, είναι το φως του κόσμου, τον έβαλε επάνω στα μάτια του τυφλού και του είπε να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Ο Κύριος επαναλαμβάνει μπροστά στα μάτια των μαθητών Του το έργο της Σωτηριολογικής Δημιουργίας, αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού. Τόσο μεγάλο είναι το θαύμα, ώστε ακόμα και οι γείτονες του πρώην τυφλού, αδυνατούν να πιστέψουν ότι είναι το ίδιο πρόσωπο!

Τον ρωτούν επανειλημμένα να τους εξηγήσει πως, ενώ δεν είχε μάτια, τώρα έχει και βλέπει. Κι εκείνος, με απλότητα τους διηγείται το περιστατικό και με πίστη ομολογεί ότι ο Ιησούς, που τον θεράπευσε, είναι Προφήτης, δηλαδή απεσταλμένος του Θεού. Κι ενώ ο σωματικά τυφλός τώρα βλέπει, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι εμμένουν στην πνευματική τους τύφλωση, διώχνοντας από τη συναγωγή όποιον τολμούσε να ομολογήσει τον Χριστό. Αρνούνται αρχικά το θαύμα, καλούν τους γονείς του τυφλού για να βεβαιωθούν ότι πράγματι γεννήθηκε τυφλός, και τέλος κατηγορούν τον Χριστό ως αμαρτωλό, επειδή έφτιαξε πηλό την ημέρα του Σαββάτου. Στην τύφλωσή τους και την πώρωση της καρδιάς τους, ο μόνος που τολμά να αντισταθεί και να επιχειρηματολογήσει είναι ο θεραπευθείς τυφλός: “Δεν δέχεστε τον Ιησού ως απεσταλμένο του Θεού”, τους απαντά, “εκείνο όμως που γνωρίζουμε όλοι είναι ότι ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς, αλλά τους θεοσεβείς” (..) “Και από τη στιγμή που πραγματοποίησε ένα τόσο μεγάλο και πρωτόκουστο θαύμα, δεν μπορεί να μην προέρχεται από τον Θεό”. Η πνευματική όμως τύφλωση, η οποία πάντοτε συνοδεύεται από τον εγωισμό, υπαγορεύει στους Φαρισαίους να εκφραστούν υπεροπτικά: “Εσύ, που γεννήθηκες μέσα στην αμαρτία, τολμάς να μας διδάσκεις;”, και με τα λόγια αυτά τον έδιωξαν από τη συναγωγή. Όταν άκουσε ο Ιησούς ότι τον έδιωξαν από τη συναγωγή, τον συνάντησε και τον ερώτησε: “Πιστεύεις στον Υιό του Θεού;”- “και ποιός είμαι εγώ, Κύριε, για να πιστέψω σε Αυτόν;”, ρωτά εκείνος! Ο Χριστός αποκαλύπτεται πλέον στον πρώην τυφλό, τότε εκείνος αναφωνεί με όλη τη δύναμη της ψυχής του: “Πιστεύω, Κύριε” και Τον προσκυνάει!

Το κύριο νόημα της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής, που αποτελεί και τον λόγο για τον οποίο η Εκκλησία μας την έχει συμπεριλάβει στον κύκλο των Κυριακών του Πεντηκοσταρίου, είναι τα λόγια του Χριστού, ότι δηλαδή: “ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς

είμι τοῦ κόσμου». Ο Χριστός είναι το φως του κόσμου, είναι Εκείνος που μπορεί να ανοίξει τα πνευματικά μας μάτια, ώστε να δούμε την πραγματική διάσταση και κατάσταση της ψυχής μας. Οι Φαρισαίοι, παρόλο που καθημερινά μελετούσαν το λ/Λόγο του Θεού, από τη στιγμή που δεν δέχονται τον Ιησού, αποδεικνύονται τυφλοί και παράλογοι, θεωρούν την αλήθεια και το φως του Χριστού, ως απειλή. Αμφισβητούν τα θαύματά Του, απιστούν και Τον αρνούνται. Οι ταπεινοί ψαράδες πάλι, από τη στιγμή που γνωρίζουν τον Χριστό, μετατρέπονται σε Κήρυκες της Αληθείας, σε Αποστόλους του Ευαγγελίου. Και όχι μόνο αυτοί, αλλά κάθε άνθρωπος που έρχεται σε επαφή με το Χριστό και Τον γνωρίζει, απολαμβάνει αυτού του φωτισμού, όπως φαίνεται χαρακτηριστικά από τις διηγήσεις του Ευαγγελίου και από τους βίους των Αγίων της Εκκλησίας μας.

Αυτό ακριβώς το νόημα έχει και η φράση του Χριστού, ότι δηλαδή είναι το Φως του Κόσμου τούτου, όταν και εφόσον βρίσκεται στον κόσμο. Δεν εννοεί εδώ ο Χριστός τη φυσική Του παρουσία. Αλλά, την αποδοχή του Προσώπου Του και των λόγων Του από τον κόσμο, από την κοινωνία, από τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Για να φωτισθεί ο κόσμος, πρέπει να έρθει ο Χριστός. Για να φωτιστεί πνευματικά ο κόσμος δεν αρκούν οι σοφοί και οι “τεχνοκράτες”, αλλά χρειάζεται να έλθει το αληθινό Φως, είναι ανάγκη να Τον προσκαλέσουμε και πάλι στη ζωή μας, να Του ανοίξουμε τις θύρες και τα παράθυρα της καρδιάς μας, για να την φωτίσει και να τη ζεστάνει. Σε μια εποχή που η κοινωνία παραπαίει ανάμεσα στην αδικία, την ατομοκεντρικότητα και την πνευματική σύγχυση, το μεγαλύτερο έλλειμμα είναι αυτό του πνευματικού πλούτου, το έλλειμμα της αγάπης και της γνώσεως του Θεού. Αν θέλουμε να αλλάξει η ζωή μας, και μαζί με εμάς σταδιακά όλος ο κόσμος, τότε οφείλουμε να ανακαινίσουμε τον έσω άνθρωπο, να προσκαλέσουμε και να δεχτούμε τον Αναστάντα Κύριο Ιησού Χριστό μας, που είναι η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή.

Χριστός Ανέστη, Αδελφοί!

24 Μαΐου 2026

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ
Α΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**

«Εγώ σε έδόξασα επί τῆς γῆς». Στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής των Αγίων Πατέρων διαβάζουμε ένα απόσπασμα της συγκλονιστικής προσευχής του Χριστού στο υπερώο της Ιερουσαλήμ μετά τον Μυστικό Δείπνο. Σε αυτή τη προσευχή, η οποία είναι ένας διάλογος του Υιού με τον Πατέρα, ακούμε μεταξύ άλλων ότι ο Χριστός δόξασε τον Θεό και αποκάλυψε το όνομά Του στους ανθρώπους: *«έγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω»*.

Πολλές φορές, Αδελφοί μου, μέσα στην Αγία Γραφή γίνεται λόγος για την δόξα του Θεού. Ποιά όμως, άραγε, είναι η έννοια αυτής της δόξας;

Η απάντηση είναι σαφής και κατηγορηματική. Έστω και αν η δημιουργική κυριαρχία του Θεού και η απόλυτη παντοδυναμία Του αποτελούν στοιχεία της δόξας Του, αυτή κορυφώνεται στην υπέρτατη προσφορά της αγάπης Του. Η κατεξοχήν δόξα Του βρίσκεται στην σταυρική Του θυσία! Το απόλυτο μεγαλείο Του στις τραγικές και οριακές στιγμές του Πάθους. Το ύψος της ταπείνωσής Του στις ώρες εκείνες του έσχατου εξευτελισμού στην κορυφή του Γολγοθά. Ένας σύγχρονος θεολόγος υπογραμμίζει ότι: *«ή δόξα τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου εἶναι ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ἀποδοχή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί, ἐπομένως, ἡ κοινωνία καί ἡ ἔνωσή του μὲ τὸν Θεὸ, δηλαδή ἡ σωτηρία»*. Γι' αυτό και οι πιστοί καλούμαστε στον αγώνα της σωτηρίας σε μια άλλου είδους δόξα.

Αδελφοί μου, η τάση του ανθρώπου για την δόξα είναι έμφυτη, αφού όλοι είμαστε πλασμένοι γι' αυτήν. Όμως η αμαρτία, ως διεστραμμένη κατεύθυνση ύπαρξης και ζωής, μας οδηγεί σε εσφαλμένο δρόμο. Έτσι, λοιπόν, αναζητούμε την καταξίωση της προσωπικής και κοινωνικής μας ζωής με αθέμιτα μέσα, καταδικασμένοι στην ματαιότητα και το κενό της αμαρτίας. Η επιδίωξη της αναγνώρισης και της επιβεβαίωσής μας (από τους άλλους), είναι ματαιοφροσύνη, αφού αποδεικνύεται, αν όχι ψεύτικη, σίγουρα, όμως, σχετική και φευγαλέα. Ο λόγος του Χριστού επιμένει να ανατρέπει την λογική μας! Μας λέγει ότι υψωνόμαστε κάθε φορά που θυσιαζόμαστε. Δοξαζόμαστε κάθε φορά που μαθαίνουμε να υπομένουμε πειρασμούς, συκοφαντίες, αδικίες. Καταξιωνόμαστε κάθε φορά που συγχωρούμε, κάθε φορά που σταυρώνουμε τον εαυτό μας και τα πάθη μας.

«Έφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις». Για τους Ιουδαίους η κυρίαρχη έννοια του Θεού ήταν εκείνη του Δημιουργού και Παντοκράτορος. Ο Χριστός αποδεικνύεται Υιός του Θεού και έτσι φανερώνει τον Θεό Πατέρα Του. Ο Πατέρας δοξάζεται δια του Υιού. Η φανέρωση του ονόματος του Θεού Πατέρα είναι η φανέρωση στον κόσμο του μυστηρίου του Τριαδικού Θεού. Το μυστήριο της κοινωνίας και της αγάπης των προσώπων, που οδηγεί στην σωτηρία μας. Αυτό το μυστήριο διατύπωσαν με προσευχή και υπερασπίστηκαν με αγώνες και δάκρυα οι Πατέρες της πρώτης Οικουμενικής Συνόδου, που σήμερα τιμούμε! Ο Θεός είναι ο ὢν, ο κατεξοχήν υπάρχων. Τα πάντα υπάρχουν και παίρνουν πνοή ζωής από Αυτόν. Εμείς οι άνθρωποι είμαστε αυτοί που υπάρχουμε *«κατ' εἰκόνα»* Εκείνου που είναι το πρωτότυπο. Είμαστε αυτοί που αντλούμε δύναμη από την χάρη Του. Είμαστε παιδιά Του, υιοί και θυγατέρες Του, *«κεκλημένοι»* να ζήσουμε και να πορευθούμε στην καινούργια ζωή της χάριτος του Χριστού, ώστε *«έν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν»*.

Κάθε φορά που γνωρίζουμε το όνομα του Θεού, γνωρίζουμε τον εαυτό μας. Απαντάμε στο ερώτημα: *«ποιοί είμαστε»* και *«γιατί υπάρχουμε»*. Το όνομα του Θεού φανερώνει το αληθινό πρόσωπο του ανθρώπου. Αφού ο Θεός είναι Μυστικός, αυτό σημαίνει ότι και ο άνθρωπος έχει *“μυστικά βάθη”*. Δεν είναι ο άνθρωπος η αρχή και το τέλος της ύπαρξής του, αλλά ο Θεός είναι το -Α- και το -Ω- της οντότητάς του!

Αφού ο Θεός είναι ένας στη φύση/οντότητα Του, αλλά Τριαδικός στα πρόσωπα, έχει δηλαδή κοινωνία προσώπων, αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς κοινωνία, σχέση, επικοινωνία και (θυσιαστική) αγάπη.

Αγαπητοί αδελφοί, η γνώση και η επίκληση του ονόματος του Θεού δεν είναι ένα εξωτερικό καθήκον ή μία θρησκευτική δοξασία. Είναι θεμελιώδης αλήθεια ύπαρξης και νοήματος ζωής που μας φανέρωσε ο Χριστός και πρέπει να εμπιστευόμαστε. Ας μη ξεχνάμε το όνομα του Θεού Πατέρα μας, γιατί τότε ξεχνάμε το αληθινό μας πρόσωπο, και έτσι, άγνωστοι για τον ίδιο μας τον εαυτό, χανόμαστε στα δαιδαλώδη μονοπάτια του κόσμου και στον λαβύρινθο των ποικίλων θεωριών και αδιεξόδων του.

31 Μαΐου 2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

«Ποταμοί ανεξάντλητοι»

Αδελφοί μου, ο Κύριος μας βρίσκεται στην Ιερουσαλήμ την τελευταία ημέρα της μεγάλης εορτής της Σκηνοπηγίας. Οι Ιουδαίοι συμμετείχαν στην εορτή αυτή για να θυμούνται την πορεία των προγόνων τους από την Αίγυπτο στη γη της Επαγγελίας. Γι' αυτό και επί επτά ημέρες έμεναν σε σκηνές. Την τελευταία και πιο επίσημη ημέρα της εορτής, έκαναν αναπαράσταση της εισόδου στη γη της Επαγγελίας ... Οι ιερείς έπαιρναν νερό από την κολυμβήθρα του Σιλώαμ και προχωρούσαν προς το Ναό, ραντίζοντας το θυσιαστήριο και τα πλήθη. Αυτή λοιπόν την τελευταία ημέρα της εορτής, ο Κύριος, παίρνοντας αφορμή από τις τελετές της εορτής, άρχισε να διδάσκει με ζωηρή φωνή τα πλήθη λέγοντας: *«Εάν κανείς αισθάνεται πόθο και δίψα πνευματική, ας έρχεται σε μένα και ας πίνει. Κοντά μου θα βρει ανάπαυση ή ψυχή του. Από τα βάθη της ψυχής του θα τρέξουν ποταμοί αστείρευτου νερού»*. Ο Κύριος βέβαια με τα λόγια αυτά εννοούσε το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο μετά την Πεντηκοστή, θα έπαιρναν όσοι θα πίστευαν σε Εκείνον. Διότι, η Χάρις του Αγίου Πνεύματος, που μεταδίδει νέα και θεϊκή ζωή, δεν είχε ακόμη δοθεί σε κανέναν. Διότι, ο Ιησούς δεν είχε ακόμη δοξασθεί με το Πάθος Του και την Ανάληψή Του. Γιατί, όμως ο Κύριος παρομοιάζει το Άγιο Πνεύμα με νερό αστείρευτο που αναβλύζει μέσα από την ψυχή του ανθρώπου; Διότι, όταν η Χάρις του Αγίου Πνεύματος έρχεται στην ψυχή κάθε βαπτισμένου και χρισμένου πιστού, προσφέρεται ασταμάτητα. Αναβλύζει διαρκώς, δεν αδειάζει ποτέ, ρέει σταθερά και ανεξάντλητα όπως το ποτάμι.

Και ποιο έργο επιτελεί; Το Άγιο Πνεύμα, ως *“ύδωρ ζωής”* είναι η αιτία της πνευματικής μας ζωής. Η Χάρις του Αγίου Πνεύματος (αρχικά) σαν ένα ρεύμα

ισχυρό καταρρίπτει μέσα στις ψυχές μας κάθε αντίσταση, κάθε πάθος. Καθαρίζει κάθε τι ρυπαρό και αμαρτωλό, ενώ ταυτόχρονα δροσίζει ως ύδωρ διαυγές και άφθονο τις ψυχές μας, τις μαλακώνει, τις ποτίζει και τις καθιστά καρποφόρες σε έργα αρετής. Εμπνέει αγαθές διαθέσεις και ιερά συναισθήματα, και αντίστοιχες ενέργειες και πράξεις. Ενδυναμώνει την ψυχή μας, ώστε να ζούμε μία αγία ζωή. Μας μεταμορφώνει και μας αναγεννά, γεμίζει το εσωτερικό μας με όλους τους δικούς της καρπούς, τους καρπούς των αρετών και της αγιότητας. Και καθιστά κι εμάς πηγές ανεξάντλητες ύδατος ζώντος προς τους συνανθρώπους μας.

Ο Χριστός: το Φως του Κόσμου.

Μόλις τα πλήθη του λαού άκουσαν τους λόγους αυτούς του Κυρίου, άρχισαν να διχάζονται. Άλλοι έλεγαν: «*Αυτός είναι ο προφήτης που περιμένουμε*». Άλλοι: «*Αυτός είναι ο Χριστός*». Κι άλλοι απορούσαν: «*Είναι δυνατόν να προέλθει ο Χριστός από τη Γαλιλαία;*» Οι πιο Ζηλωτές, ήθελαν να Τον συλλάβουν, όμως κανείς δεν τόλμησε να το κάνει, διότι μία αόρατη δύναμη τους εμπόδιζε. Γύρισαν λοιπόν πίσω άπρακτοι οι υπηρέτες στους Αρχιερείς και στους Φαρισαίους και αυτοί τους ρώτησαν: «*Γιατί δεν Τον συλλάβατε;*», ενώ εκείνοι αποκρίθηκαν: «*Ποτέ άλλοτε δεν δίδαξε κανείς με τόση σοφία όπως αυτός ο Άνθρωπος*». Τους ξαναρώτησαν οι Φαρισαίοι: «*Μήπως κι εσείς έχετε πλανηθεί από αυτόν; Κανείς από τους άρχοντες δεν πίστεψε σ' αυτόν, αλλά μόνο ο καταραμένος όχλος, που δεν ξέρει τον νόμο!*». Τότε διαμαρτυρόμενος ο Νικόδημος είπε: «*Πώς μπορούμε να καταδικάσουμε έναν άνθρωπο, εάν δεν τον ακούσουμε πρώτα και μάθουμε τι έκανε;*» Κι εκείνοι του αποκρίθηκαν: «*Προφήτης από τη Γαλιλαία δεν έχει φανεί ποτέ!*».

Ο Κύριος όμως συνέχισε να κηρύττει λέγοντας: «*Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Εκείνος που με ακολουθεί δεν θα περιπλανιέται ποτέ στο σκοτάδι της αμαρτίας, αλλά θα έχει μέσα του το ζωοφόρο και πνευματικό φως*». Τι κρίμα όμως. Όλοι αυτοί, οι Ιουδαίοι, είχαν δίπλα τους το φως της ζωής, και παρέμεναν στο σκοτάδι. Το φως άγγιξε τη ζωή τους, κι αυτοί οι δύστυχοι βυθίζονταν περισσότερο στο σκοτάδι, στην άρνηση και την αντίδραση. Τέτοια κατάσταση επαναλαμβάνεται πολλές φορές στην ιστορία και ιδιαίτερος στις μέρες μας. Πόσοι βαπτισμένοι ορθόδοξοι Χριστιανοί δεχθήκαμε το φως της πίστεως και της αλήθειας!

Ο Χριστός πλημμύρισε με το φως του τη ζωή μας, όταν βαπτιστήκαμε στο όνομά Του. Αυτόν ντυθήκαμε τότε, για να ζήσουμε πλέον μία φωτεινή εν Χριστώ ζωή. Και να πορευόμαστε ως τέκνα φωτός. Δυστυχώς, όμως, πολλοί Χριστιανοί επηρεάζονται από την αμαρτία και πελαγοδρομούν μέσα στα σκοτάδια του κόσμου. Ψάχνουν αλλού για φως και χάνονται στα σκοτεινά μονοπάτια των αιρέσεων, των

παραθρησκειών, των ψευδώνυμων φιλοσοφιών και των αυτοαποκαλούμενων πνευματικών ανθρώπων. Είναι τραγικό να πορεύονται σαν τυφλοί και να χάνουν το δρόμο τους, ενώ είναι δίπλα τους ο Χριστός με το χέρι ικετευτικά και αγαπητικά τεντωμένο, να τους βοηθήσει, να τους δώσει το φως Του!

Μήπως, όμως, κι εμείς, Αδελφοί μου, επηρεαζόμαστε από τα σκοτάδια του κόσμου της αμαρτίας; Ζούμε πράγματι μέσα στο φως του Χριστού ή μας ελκύει το σκοτάδι και μας ταλανίζει η αμφιβολία και η πλάνη; Ας μην ξεγελιόμαστε. **Ο Χριστός είναι το φως του κόσμου! Και μόνον Αυτός!** Κάτω από αυτό το πρίσμα, ας Τον παρακαλούμε εγκάρδια να φωτίζει τις σκέψεις μας, τις ενέργειες μας, τα βήματα και τα βιώματά μας.

ΑΜΗΝ !

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

«ΣΠΙΤΙ ΓΑΛΗΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ»

Αυτό το μήνα εν' όψει της Δεσποτικής εορτής της Πεντηκοστής, η ενορία μας θα μοιράσει ΔΕΜΑΤΑ ΑΓΑΠΗΣ σε όλους τους συνανθρώπους μας που χρειάζονται βοήθεια.

Σας ευχαριστούμε πολύ όλους που βοηθάτε με την συνδρομή σας με χρήματα, τρόφιμα κλπ. στο θεάρεστο έργο της φιλανθρωπίας της ενορίας μας.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!

«ΤΟΜΕΑΣ ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ»

Την Τετάρτη, 13 Μαΐου 2026 στις 7:00 μ.μ. θα πραγματοποιηθεί ομιλία από τον εκπαιδευτικό Μα Θεολογίας **κ. Γεώργιο Τσώτσου**, Συνεργάτη της Συνοδικής Επιτροπής επί των αιρέσεων με θέμα: «Μάρτυρες του ιεχωβά πίστη, δόγματα και πρακτικές».

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Στέφανος Κωστόπουλος

ΚΥΡΙΑΚΗ 03 ΜΑΪΟΥ (10:00 – 11:00 π.μ.)

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΜΑΪΟΥ (9:30 – 10:30 π.μ.)

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΜΑΪΟΥ (9:30 – 10:30 π.μ.)

ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΜΑΪΟΥ (9:30 – 10:30 π.μ.)

Δεκαπενθήμερο φυλλάδιο διδαχής και πληροφόρησης του Καθεδρικού Ιερού Ναού Αγίας Τριάδος Βύρωνος, Κορυτσάς 1 και Κωνσταντιλιέρη - Βύρωνας Τ.Κ. 16231 - τηλ. 2107660859 - email: agia_triada@hotmail.gr.

Επιμέλεια φυλλαδίου:
Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος
κ. Χρήστος Μπάρδης.